

aliis, & fiunt intervalla eorum quæ simul, latent intermedie factæ voces. Plerunque enim in omnibus symphonias ab acutioribus sonis, aeris fiunt percussiones ob velocitatem motus. Vltimum verò sonorum simul accidit incidere nobis ad auditum, & eum qui à tarditate fit: ita ut non valente auditu sentire, ut distinctus est, inter medias voces, simul videmur utrosque sonos audire continuè. Crassæ verò voces sunt, è contra, quando spiritus fuerit multus & stipatus excidens. Quare & virorum sunt crassiores & perfectarum tibiaram, & magis quando quis impleat spiritu, Clarum id est. Etenim si comprimat iuga, magis acutior vox fit & tenuior. Et si quis trahat fistulas, vel apprehendat, amplior fit moles vocis, ob multitudinem spiritus. Sicuti etiam à crassioribus chordis. Crassæ verò fiunt, & hircuitalentium, & raucescuntium, & post vomitus ob arterizæ inequalitatem, & quia non subducatur: sed ibi impacta vox contorqueat & accipiat vocem. Et maximè ob humiditatem corporis. Stridulæ verò sunt voces, tenuès & densæ, veluti in cicadis, & locustis, & lusciniis, & omnino quascunque, tenues cum sint, nullus alienus sonus consequitur. Omnino enim non est in mole vocis stridulum neque in tonis remissis & grauibus. Neque in sonorum tactibus, sed magis in acutis, & tenuitate, & exactione. quare etiam organa tenuia & contenta, & non habentia cornu, voces habent stridentiores. Sonus enim ab aquis, & omnino quando ab aliquo factus consequitur, continet exactionem sonorum. Flaccidæ verò voces, & defluxæ quæcunque quadam tenuis late continuæ, distrahuntur. Clarissimum autè id est in figulo. Omnis enim qui ex percussione disrumpitur, facit sonum flaccidum, distrahente motu percussione, ita ut non amplius fiant excidentis soni continui. Similiter id accidit, & in fractis cornibus, & in chordis enervariis. In omnibus enim his quadam tenuis, sonus fertur continuus, postea distrahitur, qua non fuerit continuum subiectum. Ita ut non vna fiat percussio: sed distractum, & apparere sonum flaccidum. Ferè enim similes sunt asperis.

A καὶ γίνονται τὰς μεταπτώσεις τῶν ἁμα, λαδάνουσι ἡμῶς αἱ μεταξύ γυγνόμεναι φωναί. πλεονάμεις ἰσχυρὰ ἐν πάσαις ταῖς συμφωνίαις ὑπὸ τῶν ἑξυτέρων φθόγων αἱ τῶ ἀέρος γίνονται πληγὰ διὰ τὸ τάχος τῆς κινήσεως· τὸν δὲ τελευταῖον τῶν ἡχῶν ἁμα συμβαίνει προσπίπειν ἡμῖν πρὸς τὴν ἀκροῦ, καὶ τὸν δὲ τῆς βαρυτέρας γυγνόμενον. ὥστε τῆς ἀκοῆς οὐ διαβαίβους αἰσθάνεσθαι, καὶ δάσθαι εἰρηπῆ, τὰς μεταξύ φωνὰς, ἁμα διακομίζου ἀμφοτέρων τῶν φθόγων ἀκούει συνεχῶς. ἀπὸ χεῖρας δὲ εἰσι τῶν φωνῶν τοιαύτην, ὅταν ἦ τὸ πνεῦμα πολὺ καὶ ἀδρόνον ἐπιπύον διὸ καὶ τῶν ἀνδρῶν εἰσι παχυτέρα καὶ τῶν παιδῶν αὐλῶν, καὶ μέλλον ὅταν πληροσθῆ τῆς αὐτῶν τῆς πνύματος. φανερόν δὲ ὅτι καὶ γὰρ αἱ πῆσθαι τὰ ζῴοντα, μέλλον ἑξυτέρω ἢ φωνῆ γίνονται καὶ λεπιοτέρω. καὶ ἐκ μετασάσεως τῆς τῶν ἀερίων, καὶ ὅτι πλάθει, παμπλείων ὁ ὄγκος γίνονται τῆς φωτῆς διὰ τὸ πλῆθος τῆς πνύματος· καὶ δάσθαι καὶ δὲ τῶν παχυτέρων χορδῶν παχυταῖα δὲ γίνονται καὶ τῶν τραχιζόντων καὶ τῶν βαρυχόντων, καὶ αὐτῶν ἐμῶν, διὰ τὴν τῆς ἀπῆρας, καὶ διὰ τὸ μὴ ὑπερβαίνει, ἀλλ' αὐτῶν προσκόπῃσιν ἀειλείσθαι τὴν φωνὴν καὶ λαμβάνειν ὄγκον καὶ μάλιστα διὰ τὴν ὑπερπῆτα τῆς σώματος. λιγυραὶ δὲ εἰσι τῶν φωνῶν, αἱ λεπταὶ καὶ πυκναὶ, καὶ δάσθαι καὶ ὅτι τῶν τεπιζῶν καὶ τῶν ἀκρείδων καὶ τῶν ἀνδρῶν, καὶ ὅλας ὅσας λεπταῖς οὐσας μηδεὶς ἀλλότῃσιν ἤχος παρεκαλοῦται. ὅλας γὰρ ἐκ ἔστιν οὗτ' ἐν ὄγκῳ φωνῆς τὸ λιγυρόν, οὗτ' ἐν τόνῳ αἰσθῶν καὶ βαρῆσιν, οὗτ' ἐν ταῖς τῶν φθόγων ἀφαιεῖ, ἀλλὰ

φανερῶτατον δὲ τῶν ὄσιν ὅτι τῆς κεραιμῆς τὰς γὰρ ὅτι ἐκ πληγῆς βραχέως, ποιεῖ τῆς ἡχῶν σαδρῶν, διασπαιώμεις τῆς κινήσεως τὰς καὶ τῆς πληγῆς, ὥστε μικρὰ γίνονται καὶ ἐπιπύοντα ἡχῶς συνεχῆ. ὁμοίως δὲ τῶν συμβαίνει καὶ ὅτι τῶν ἑρρωσῶν κεραιῶν καὶ ὅτι τῶν χορδῶν τῶν παρεκινδύρωσῶν, ὅτι πᾶτων γὰρ τῶν τοιούτων μέγιστον ἢ ἡχος φέρει συνεχῆς ἔπειτα διασπᾶται, καὶ ὅτι αὐτῶν μὴ συνεχῆς τὸ ὑποκείμενον. ὥστε μὴ μίαν γίνονται πληγῆν ἀλλὰ διεσπαιώμεις, καὶ φαίνονται τὸν ἡχῶν σαδρῶν. γὰρ παρεκλήσται τῶν κεραιῶν οὐσας τῆς τραχιείας.

E